

Říkají mi Pipi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Jiří Černý
Říkají mi Pipi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JIŘÍ ČERNÝ

ŘÍKAJÍ MI

Pipi

ILUSTRACE
KAROLÍNA URBÁNKOVÁ

Říkají mi Pipi

Copyright © 2025, Text Jiří Černý, ilustrace Karolína Urbánková

ISBN tištěné verze 978-80-7691-940-2

ISBN e-knihy 978-80-267-5029-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

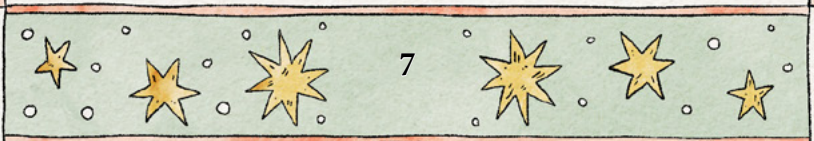

1

Ahoj. Jmenuji se Nataša, je mi třináct a jsem looser. Tedy ne že bych byla nějaký životní ztroskotanec. Mám nadprůměrné IQ, dobré známky ve škole, solidně hraju basket a myslím, že jsem i dost vtipná. Trochu víc jsem ovšem vyrostla, mám zrzavé vlasy, pihy a rovnátka. Tím jménem mi rodiče taky moc nepomohli. Alespoň je ale každému jasné, že jsem holka. U některých současných jmen si nejsem jistá, zda se jedná o dítě, nebo o značku bouracího kladiva.

Mým největším problémem ale je, že nezapadám. Nesplňuji kritéria pro klasického šprta ani třídního narušitele. Nejsem drbna, pletichářka ani se nedovedu nad ostatní povyšovat. Takže na mě přes prsty koukají všichni a nemám žádné trvalejší kamarády. Zato přezdívky se na mě přímo lepí. Už jsem byla Žirafa, Eiffelovka i Dlouhé bidlo, to kvůli mé výšce. Taky Plameňák a Rezavá tykev kvůli barvě vlasů. Asi nejvíc mě štvalo, když na mě volali Frankenstein. Žádné jizvy nemám a ta rovnátka až tak hrozná nejsou.

Teď momentálně prožívám o něco lepší období, protože jsme se díky tátovi přestěhovali z velkého města do malého útulného městečka. Zdejší děcka mi přijdou víc v pohodě, o co víc jsou venku, o to méně času tráví ve virtuálním světě a jsou více

tolerantní. Takže jsem moc ráda, že taťka „přijal tu novou výzvu“. Nevím, co to přesně znamená, ale dávám palec nahoru. A mamce se tady taky moc líbí.

Městečko je úžasné. Kolem dokola je obklopené lesy a protéká jím řeka. U ní stojí asi kilometr za městem opuštěný mlýn se zbytky vybavení. To místo je jako stvořené k dobrodružným činnostem a hrám, co fantazie dovolí. V řece se koupeme, jezdíme na pramicích, v zimě bruslíme. Ve městě plném zeleně máme kino i divadlo, hřiště i tenisové kurty, zastávku i nádraží. Je zde také veliký park a uprostřed něho zámek, přebudovaný z bývalého hradu. Jsou tam zachované bašty, střelny, zbytky hradeb i vodní příkop. Ten je sice dávno bez vody, zato zarostlý vegetací a také jako stvořený k zábavě s prvky tajemna a dobrodružství. Podzámčí svými zákoutími a křivolakými uličkami trochu připomíná Stínadla a je tam spousta zajímavých míst. Třeba pod kostelem jsou zamřížovaným okénkem vidět opravdové lidské kosti! Brrr! Nad tratí vedoucí kolem řeky jsou skály, které končí až v zámeckém parku. Některé zkusíme slézt a myslím, že je to fakt nebezpečné. Doma to raději nikomu neříkám. Asi by se to nesetkalo s velkým pochopením.

Novější část města je moderní a není tak zajímavá. Ale pěkně se tam bydlí i sportuje. A protože je moje nové město menší, lidé k sobě mají blíž a víc se znají. A taky se můžete snadněji skamarádit, pokud tedy nejste já. Přesto ale máme takovou trochu nesourodou partu, se kterou trávím spoustu volného času. Ne že bychom si tolik rozuměli nebo si byli nějak blízcí. Spíš jsme na sebe tak nějak zbyli. Přesto se dokážeme dobře zabavit, snad právě proto, že jsme tak rozdílní.

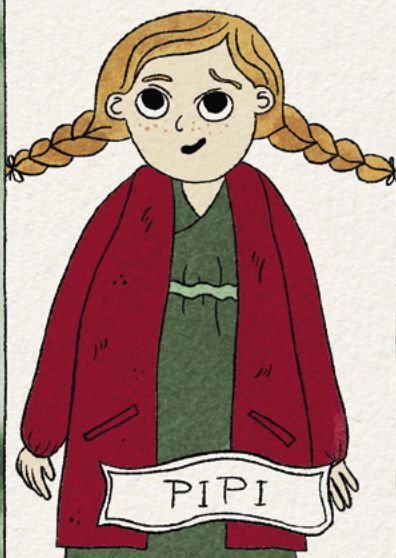
2

Představím vám naši partu „postradatelných“. Asi největším exotem je v ní Běďa. Je to takový střízlík s kulatými brejličkami. Připomíná trochu Harryho Pottera, jen bez té jizvy na hlavě. I tu ale asi bude brzy mít, protože mu chybí pud sebezáchovy. Neudrží jazyk za zuby, neustále všechny provokuje, i kluky mnohem větší a silnější. Takže většinu života prchá, a to s většími či menšími úspěchy. Je ale nepoučitelný, zřejmě si nemůže pomoci. Já ho ale mám ráda a trochu ho i obdivuji. A taky to byl on, kdo mi vymyslel přezdívku, která mě ani trochu neuráží: Pipi. Dlouhá punčocha byla vždycky mojí favoritkou a věděla si rady v každé situaci. Měla skvělé nápady a byla s ní zábava. Určitě bych chtěla být jako ona. A brala bych i toho koně. Vizáží jí asi trochu podobná jsem, vlasy, pihy, občas nosím i podobné culíky. Takže přezdívka je fajn a Běďa za mě v pohodě.

Další je Naďa. Je to taková zoufalka, která nemá ani špetku sebevědomí. Hrajeme spolu basket. Já jsem vzhledem ke své výšce „překvapivě“ pivotka. Nejsem ale jako štafle, které někdo zapomněl pod košem. Naopak dělám soupeřkám problémy svým pohybem a nečekaným řešením herních situací. Baví mě vymýšlet různé finty a také je basket jednou z mála činností, ve kterých se mi daří vítězit.

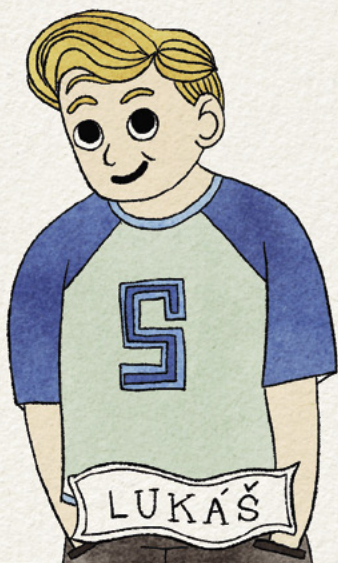
BĚDA

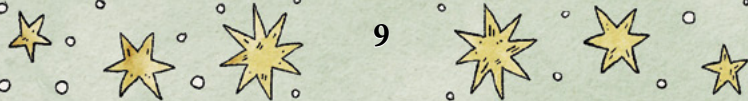
PIPI

NAĎA

LUKÁŠ

Nada není špatná hráčka, ale není ochotna si to připustit. Na tréninku sází bez problémů jeden koš za druhým a vypadá, že ji hra baví. Při zápase jí ale nervozita svazuje ruce, míč jí z nich padá a trefit koš je neřešitelný problém. Ve škole to má podobné. O přestávce látku ovládá. Pak přijde k tabuli a tam střídavě koktá, rudne, bledne a mlčí. Takže známky rozhodně neodpovídají jejím vědomostem. Zato byla předurčena skončit v našem volném společenství nešťastníků. Já se jí snažím podpořit, chválím ji za každou prkotinu, ale zatím to moc nezabírá. Zato ona mě bezmezně obdivuje, vůbec nechápu proč. Ale mám ji ráda, už proto, že mi říká Sašo. Prý chtěla zkrátit mé jméno a Taša jí přišlo divné, tak vyměnila písmeno. Není to špatné.

Posledním v partě je Lukáš. Já vlastně nevím, proč mezi nás pořád leze, protože mezi nás nezapadá a zřejmě ani nepatří. Je celkem pohledný, sportovní typ. Ve škole bezproblémový, nikdo ho nešikanuje, neposmívá se mu. Mohl by se kamarádit, s kýmkoli by chtěl, snad i s těmi, kteří si o sobě myslí, že jsou něco víc. On ale vytrvale leze za námi. Běďa prohlásil, že je to proto, že se mu líbím. Málem jsem mu za to vrazila facku, ale byl rychlejší a uhnul. Je vidět, že má celoživotní trénink. A taky, že je pako.

Naše sdružení je ale naprosto volnou formací. Občas se k nám přidá někdo, kdo má přechodné problémy, ale hrajeme si i s úplně normálními dětmi. Ostatně je spousta činností a her, které se ve čtyřech provozují dost těžko. A hlavně se všichni spojíme, když se objeví trojice kluků, kterou Běďa trefně nazval Pitomci. Jejím šéfem je Lapáček. Už dvakrát propadl, je tedy starší a větší než my. Má nadváhu, ale taky sílu. Zato v hlavě pusto a prázdno.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Říkají mi Pipi.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.